

Granskning av tre tvångsmedelsärenden vid åklagarkammaren i Halmstad där enskilda inte underrättats om hemlig tvångsmedelsanvändning

Sammanfattning

Nämnden har granskat handläggningen av tre tvångsmedelsärenden vid åklagarkammaren i Halmstad. Granskningen har visat att det varit god ordning i ärendena.

I ett ärende har nämnden dock sett brister i sak. Åklagaren har inte angett den misstänktes anknytning till ett telefonnummer på ett korrekt sätt i en ansökan om hemlig avlyssning, och har inte heller övervägt om det vore lämpligt att föreslå begränsande villkor för avlyssningen. Nämnden är kritisk till detta. Nämnden ifrågasätter också åklagarens beslut att inte underrätta en enskild om den hemliga avlyssningen med hänvisning till sekretess. Enligt nämnden ger varken handlingarna i ärendet eller åklagarens svar på nämndens frågor stöd för bedömningen att sekretess hindrade en underrättelse till den enskilde.

I två av de granskade ärendena har nämnden vidare iakttagit bristfällig dokumentation vid de löpande prövningarna av om sekretess hindrar en underrättelse till enskild. Sedan underrättelseskyldigheten infördes har det stått klart att de löpande prövningarna ska dokumenteras. Trots detta har nämnden vid upprepade tillfällen haft anledning att kritisera bristen på sådan dokumentation. Mot bakgrund av detta, och i ljuset av dokumentationskravet som numera följer av lag, förutsätter nämnden att Åklagarmyndigheten ser till att fungerande rutiner för dokumentation av underrättelseprövningar införs på åklagarkamrarna.

Postadress

Box 22523, 104 22 Stockholm

Telefon

08-617 98 00

E-post

sakint@sakint.se

Organisationsnummer

202100-5703

Besöksadress

Norr Mälarstrand 6, Stockholm

Telefax

08-617 98 88

Webbplats

www.sakint.se

Bankgiro

782-4329

Innehåll

Sammanfattning	1
1. Bakgrund.....	3
2. Rättsliga utgångspunkter	3
2.1. Hemlig avlyssning av elektronisk kommunikation.....	3
2.2. Underrättelse till enskild om hemlig tvångsmedelsanvändning	3
2.2.1 Underrättelseskyldigheten	3
2.2.2 Undantag från underrättelseskyldigheten	4
2.2.3 Den löpande prövningen av om sekretess hindrar en underrättelse.....	5
2.2.4 Dokumentation av åklagares sekretessbedömningar	5
3. Nämndens iakttagelser och bedömningar	6
3.1. Övergripande synpunkter	6
3.2. Brister i en ansökan om hemlig avlyssning	6
3.3. Brister i en underrättelseprövning	7
3.4. Bristfällig dokumentation av underrättelseprövningar i två fall	8
4. Avslutande synpunkter	10
5. Beslut.....	11

1. Bakgrund

Säkerhets- och integritetsskyddsnämnden (nämnden) granskar fortlöpande de underrättelser som kommer in till nämnden om beslut att underlåta att underrätta enskilda om hemlig tvångsmedelsanvändning.¹

Nämnden har granskat tre tvångsmedelsärenden som har handlagts av åklagare vid åklagarkammaren i Halmstad där beslut fattats om att underlåta att underrätta en enskild om hemliga tvångsmedel. Granskningen har syftat till att kontrollera om ärendena handlagts i enlighet med lag eller annan författning.

2. Rättsliga utgångspunkter

2.1. Hemlig avlyssning av elektronisk kommunikation

Enligt 27 kap. 18 a § tredje stycket rättegångsbalken (RB)² får hemlig avlyssning av elektronisk kommunikation (hemlig avlyssning) endast avse en teleadress eller elektronisk kommunikationsutrustning som, under den tid som tillståndet avser, innehas eller har innehafts av den misstänkte eller annars kan antas ha använts eller komma att användas av den misstänkte (första punkten), eller som det finns synnerlig anledning att anta att den misstänkte har kontaktat eller kommer att kontakta (andra punkten). Vid hemlig avlyssning enligt andra punkten avlyssnas således exempelvis en teleadress som tillhör någon annan än den misstänkte och som kan vara en för brottsutredningen ovidkommande person. För att minska risken för intrång i den personliga integriteten för innehavaren av teleadressen förordas i förarbetena till bestämmelsen att åklagaren och rätten i dessa fall ska meddela särskilda villkor för avlyssningen, exempelvis att endast inkommande telemeddelanden får avlyssnas.³ Innehavaren av teleadressen ska också som huvudregel underrättas om tvångsmedelsanvändningen (se nedan).

2.2. Underrättelse till enskild om hemlig tvångsmedelsanvändning

2.2.1 Underrättelseskyldigheten

Den som är eller har varit misstänkt för brott ska som huvudregel underrättas om hemlig tvångsmedelsanvändning som han eller hon har utsatts för. Underrättelseskyldigheten omfattar inte bara den misstänkte utan också inne-

---

¹ Se bl.a. 27 kap. 33 § rättegångsbalken och 14 b § förundersökningskungörelsen (1947:948).

² Motsvarande bestämmelse fanns före den 1 oktober 2023 i 27 kap. 20 § första stycket RB. Bestämmelsen har inte ändrats i sak. I det fortsatta hänvisas därför till den nu gällande regleringen, trots att de aktuella tvångsmedelsärendena handlades före den 1 oktober 2023.

³ Prop. 2002/03:74 s. 38–39 och 49.

havaren av en teleadress eller kommunikationsutrustning som blivit föremål för hemlig övervakning av elektronisk kommunikation (hemlig övervakning) eller hemlig avlyssning. Underrättelsen ska lämnas så snart det kan ske utan men för utredningen och senast en månad efter det att förundersökningen avslutades (27 kap. 31 § RB). Syftet med underrättelseskyldigheten är att ge den som utsatts för ett hemligt tvångsmedel möjlighet att i efterhand bedöma vilket integritetsintrång som åtgärden har inneburit, bevaka sin rätt och reagera mot vad han eller hon kan anse ha varit en rättsstridig åtgärd.⁴

2.2.2 Undantag från underrättelseskyldigheten

Det finns ett antal undantag från underrättelseskyldigheten. Ett sådant är om det föreligger förundersökningssekretess eller viss annan sekretess enligt offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) (OSL) för uppgifterna. Om sekretess bedöms hindra en underrättelse ska underrättelsen skjutas upp till dess att sekretess inte längre gäller (27 kap. 33 § RB).

Förundersökningssekretess gäller bl.a. för uppgift som hänför sig till förundersökning i brottmål eller till angelägenhet som avser användning av tvångsmedel i sådant mål, om det kan antas att syftet med beslutade eller förutsedda åtgärder motverkas eller den framtida verksamheten skadas om uppgiften röjs (18 kap. 1 § OSL). Även om en underrättelse inte längre skulle skada en viss förundersökning så kan det finnas fall där den fortsatta verksamheten skadas om exempelvis kriminella grupperingars medlemmar upplystes om att och på vilket sätt myndigheterna intresserar sig för dem. Det kan också innebära skada om personer som är aktiva i organiserad brottslighet mer i detalj underrättas om vilket brott de är eller har varit misstänkta för och vilka teleadresser eller platser som de brottsbekämpande myndigheterna har avlyssnat eller övervakat. Även i dessa fall kan en underrättelse om tvångsmedelsanvändning skjutas upp eller underlåtas med hänvisning till förundersökningssekretess.⁵

Lagstiftaren har förutsatt att det i varje enskilt fall ska göras en noggrann prövning av möjligheten att underrätta om tvångsmedelsanvändningen. Om åklagaren beslutar att skjuta upp en underrättelse ska han eller hon återkommande och fortlöpande pröva om sekretess alltjämt hindrar att en underrättelse lämnas.⁶ Om det på grund av sekretess inte har kunnat lämnas någon underrättelse inom ett år från det att förundersökningen avslutades behöver

---

⁴ Prop. 2006/07:133 s. 30–31.

⁵ Jfr. prop. 2006/07:133 s. 46.

⁶ Prop. 2006/07:133 s. 44 och 86.

någon underrättelse inte lämnas (27 kap. 33 § andra stycket RB). Åklagaren är då skyldig att underrätta nämnden om sitt beslut.⁷

2.2.3 Den löpande prövningen av om sekretess hindrar en underrättelse

I Riksåklagarens riktlinjer om underrättelser om hemliga tvångsmedel⁸ och Åklagarmyndighetens rättsliga vägledning om hemliga tvångsmedel⁹ preciseras hur prövningen av om sekretess hindrar en underrättelse ska gå till. Av riktlinjerna framgår att den fortlöpande prövningen ska göras kvartalsvis. Vidare anges att åklagaren vid prövningen av om sekretess hindrar en underrättelse – om det inte är uppenbart obehövt för att säkerställa att sekretess föreligger – ska infordra underlag för ställningstagandet genom förfrågningar till den eller de utredande myndigheter som antas kunna lämna besked. I den rättsliga vägledningen anges bl.a. att underlag ska inhämtas vid de löpande prövningarna om åklagaren inte själv har tillgång till uppgifter som grundar eventuell sekretess.

2.2.4 Dokumentation av åklagares sekretessbedömningar

Vid införandet av underrättelseskyldigheten angavs i förarbetena att det i efterhand ska vara möjligt att kontrollera om det har varit korrekt att göra undantag från skyldigheten att underrätta och att det ligger i sakens natur att sekretessprövningarna dokumenteras.¹⁰ Av Åklagarmyndighetens föreskrifter om diarieföring framgår att de uppgifter om hemliga tvångsmedel som krävs för att kunna följa handläggningen av ärendet, inklusive uppgifter som gäller underrättelse till enskild, ska registreras i det hemliga diariet.¹¹ Enligt de ovan nämnda riktlinjerna ska varje prövning av om sekretess hindrar en underrättelse dokumenteras.¹² Slutligen anges i Åklagarmyndighetens rättsliga vägledning att det av åklagarens beslut måste framgå de skäl som åklagaren lagt till grund för sin bedömning och att åklagaren gjort en självständig prövning av sekretessfrågan.¹³ Sedan den 1 oktober 2023 finns ett lagstadgat krav på dokumentation av beslut och åtgärder som rör hemliga tvångsmedel (27 kap. 35 § RB).

---

⁷ 14 b § andra stycket förundersökningskungörelsen.

⁸ RÅR 2012:1.

⁹ RåV (2022:25) Hemliga tvångsmedel – hanteringen i vissa avseenden.

¹⁰ Prop. 2006/07:133 s. 44 och 86.

¹¹ ÅFS 2005:19 3 och 6 §§.

¹² RÅR 2021:1 s. 2.

¹³ RåV 2022:25 s. 66.

3. Nämndens iakttagelser och bedömningar

3.1. Övergripande synpunkter

Granskningen visar att handläggningen av de tre tvångsmedelsärendena i stora delar varit utan anmärkning. Hanteringen av material från hemliga tvångsmedel har varit föredömlig i samtliga ärenden – beslut om förstöring av material har fattats samma dag som förundersökningen lades ned respektive dom i målet vann laga kraft och förstöringen har därefter verkställts inom några dagar. Även hanteringen av underrättelser till enskilda har huvudsakligen fungerat väl – underrättelseprövningar avseende samtliga misstänkta har inletts i tid, kvartalsvisa prövningar har gjorts och beslut om att underlåta att underrätta har fattats i rätt tid och expedierats till nämnden. I samtliga ärenden har också underlag inhämtats inför den första och den sista prövningen av om sekretess hindrar en underrättelse till enskild. Nämnden är positiv till att de brister avseende underlag inför beslut om att underlåta att underrätta enskilda som nämnden observerat i tidigare granskningar av kammaren har åtgärdats.¹⁴

Nämnden har dock iakttagit vissa brister i en ansökan om hemlig avlyssning och i en underrättelseprövning. Nämnden har även observerat bristfällig dokumentation av underrättelseprövningar.

3.2. Brister i en ansökan om hemlig avlyssning

Av handlingarna i det aktuella tvångsmedelsärendet framgår bl.a. följande. I en förundersökning avseende ett allvarligt brott ansökte åklagaren om och beviljades tillstånd till hemlig avlyssning i realtid avseende två teleadresser tillhörande en misstänkt och en teleadress tillhörande en nära anhörig till den misstänkte. I framställan från Polismyndigheten anfördes att den misstänkte och den anhörige haft kontakt och att det förväntades att de skulle ha kontakt igen. I ansökan angav åklagaren att samtliga teleadresser var sådana som innehades av, eller som kunde antas komma att användas av, den misstänkte (dvs. teleadresser som avses i 27 kap. 18 a § tredje stycket första punkten RB). I ansökan föreslogs inga särskilda villkor för avlyssningen och några sådana angavs inte heller i rättens beslut.

Nämnden har ställt frågor till åklagaren om varför det i ansökan inte angavs att en av teleadresserna tillhörde en person som det fanns synnerlig anledning

---

¹⁴ Se nämndens uttalande den 14 juni 2018 med dnr 155-2017 och nämndens uttalande den 17 november 2021 med dnr 152-2019. I båda ärendena kritiserade nämnden att åklagare vid kammaren grundade sina beslut om att underlåta att underrätta enskilda om tvångsmedelsanvändning på gamla underlag.

att anta att den misstänkte skulle komma att kontakta (dvs. en teleadress som avses i 27 kap. 18 a § tredje stycket andra punkten RB) och varför åklagaren inte föreslog att tillståndet avseende den teleadressen skulle förenas med begränsande villkor. Åklagaren har svarat att han inte vet varför det inte angavs att teleadressen var en sådan som omfattas av 27 kap. 18 a § tredje stycket andra punkten RB eller varför inga villkor föreslogs, och att det kanske borde ha gjorts.

Nämnden kan konstatera att den misstänktes anknytning till en av teleadresserna inte angetts på ett korrekt sätt i ansökan. Som nämnden tidigare uttalat åligger det åklagaren att utforma ansökan om hemliga tvångsmedel så att den ger korrekta förutsättningar för rättens prövning och att det är viktigt, inte minst ur ett granskningsperspektiv, att ansökan utformas på ett sådant sätt att den inte kan missförstås.¹⁵ Ansökan har i detta fall inte utformats med önskvärd noggrannhet.

Som ovan nämnts var utgångspunkten vid införandet av möjligheten till hemlig avlyssning av en teleadress tillhörande annan än den misstänkte att det ofta finns anledning att ange särskilda villkor för avlyssningen.¹⁶ Nämnden har vidare uttalat att det är angeläget att åklagaren inför en ansökan om hemliga tvångsmedel noga överväger de närmare förutsättningarna för verkställighet och i de fall det är möjligt anger hur integritetsintrånget kan begränsas genom ett villkor.¹⁷ Såvitt framgår av den ansvariga åklagarens kortfattade svar till nämnden har frågan om det vore lämpligt att tillståndet till hemlig avlyssning förenades med begränsande villkor överhuvudtaget inte övervägts. Handläggningen förtjänar i det avseendet kritik.

3.3. Brister i en underrättelseprövning

Av handlingarna i det ovan redovisade ärendet om hemlig avlyssning och av uppgifter från åklagaren gällande handläggningen framgår vidare följande. I ärendet väcktes åtal mot den misstänkte. Den misstänkte underrättades i samband med detta om all tvångsmedelsanvändning, dvs. även om den hemliga avlyssning som riktats mot teleadressen tillhörande den misstänktes anhörige. Inför prövningen av möjligheten att underrätta den anhörige om tvångsmedelsanvändningen begärde åklagaren in underlag från Polismyndigheten, i vilket angavs huvudsakligen följande. Den enskilde är nära anhörig till den misstänkte, som är kriminellt belastad och bl.a. dömd för ett

---

¹⁵ Nämndens uttalande den 21 juni 2021 med dnr 136-2019 och den 20 september 2023 med dnr 154-2022.

¹⁶ Prop. 2002/03:74 s. 49.

¹⁷ Nämndens uttalande den 21 juni 2021 med dnr 136-2019.

mycket allvarligt brott. Vid en underrättelse röjs polisens arbetsmetoder och det kan komma att försvåra framtida insatser mot den enskilde/den misstänkte eller grupperingen. Den enskilde ska inte informeras om den hemliga tvångsmedelsanvändningen. Sannolikt kommer skälen för sekretess inte att förändras det kommande året.

Mot bakgrund av underlaget beslutade åklagaren att skjuta upp underrättelse till den anhörige med hänvisning till förundersökningssekretess. Vid de följande tre prövningarna fattade åklagaren ytterligare beslut om att skjuta upp underrättelse med hänvisning till samma underlag. Inför den slutliga prövningen begärde åklagaren in nytt underlag från Polismyndigheten, i vilket kort konstaterades att förhållandena sedan den första prövningen inte förändrats. Åklagaren beslutade därefter att underlåta att underrätta den anhörige med hänvisning till förundersökningssekretess.

Nämnden har ställt frågor till åklagaren om varför förundersökningssekretess ansågs hindra en underrättelse till den anhörige då den misstänkte själv hade blivit underrättad om tvångsmedelsanvändningen. Åklagaren har i skriftligt svar till nämnden angett att materialet från tvångsmedelsanvändningen inte behövdes i tingsrätten, eftersom den misstänkte under huvudförhandlingen erkände vissa avgörande omständigheter. Vid ett kompletterande telefonsamtal har åklagaren uppgett att han inte kan dra sig till minnes varför sekretess ansågs hindra en underrättelse till den anhörige men att han minns att den anhörige själv var dömd för brott som låg en bit tillbaka i tiden.

Att den hemliga avlyssningen inte lyftes under huvudförhandlingen i tingsrätten saknar enligt nämnden relevans för frågan om förundersökningssekretess hindrade en underrättelse till den anhörige. Inte heller har den omständigheten att den anhörige själv är dömd i annat sammanhang enligt nämnden någon bäring på sekretessfrågan. Med beaktande av att den misstänkte blivit underrättad om tvångsmedelsanvändningen anser nämnden vidare att det kortfattade underlaget från Polismyndigheten inte ger stöd för bedömningen att sekretess förelåg avseende en underrättelse till den anhörige. Något ytterligare underlag eller skäl för åklagarens sekretessbedömning finns inte i ärendet. Nämnden ifrågasätter därför att förundersökningssekretess hindrade en underrättelse till den anhörige.

3.4. Bristfällig dokumentation av underrättelseprövningar i två fall

I de tre granskade ärendena har ansvarig åklagare, som nyss nämnts, begärt in underlag från Polismyndigheten inför den första och den sista prövningen av om sekretess hindrar en underrättelse till enskild om hemlig tvångsmedelsanvändning. De kvartalsvisa prövningarna har hanterats på följande sätt:

I *det första ärendet* angavs i underlaget från Polismyndigheten att de enskilda bedömdes ha kopplingar till ett internationellt brottsnätverk. Vid den andra prövningen av om sekretess hindrade en underrättelse till de enskilda upprättade åklagaren en tjänsteanteckning enligt följande: ”Mot bakgrund av vad som framgår av inhämtat underlag [...] om att skälen för sekretess sannolikt inte kommer att ändras det närmsta året, görs ingen annan bedömning än den som gjorts tidigare i ärendet”. Vid den tredje och fjärde prövningen upprättades ingen ny tjänsteanteckning. Som svar på nämndens frågor om hanteringen har åklagaren uppgett följande. En ny sekretessprövning har gjorts vid varje tillfälle och varje beslut hänvisar tillbaka till det ursprungliga underlaget för prövning av sekretess. Detta tillsammans med den kunskap som funnits hos åklagaren om de enskilda och deras kriminalitet har gjort att ytterligare underlag och kontakter med Polismyndigheten inte varit nödvändiga. Detta skulle ha dokumenterats i nya tjänsteanteckningar för tydlighet.

I *det andra ärendet* angavs i underlaget från Polismyndigheten bl.a. att de enskilda bedömdes vara yrkeskriminella. Vid den andra prövningen av om sekretess hindrade en underrättelse till de enskilda dokumenterade åklagaren sin bedömning att skälen för sekretess alltjämt kvarstod mot bakgrund av åklagarens egen kännedom om de enskilda och med hänsyn till vad som framkommit i de inhämtade underlagen. Vid prövning tre och fyra upprättades nya tjänsteanteckningar med likalydande innehåll.

I *det tredje ärendet* hänvisades vid prövning två, tre och fyra endast till det först inhämtade underlaget (som redovisats i avsnitt 3.3). Som svar på nämndens frågor om hanteringen har åklagaren uppgett att han hade kännedom om de enskildas bakgrund, vilket kanske borde ha dokumenterats bättre.

Som redan framgått ska varje prövning av om sekretess hindrar en underrättelse dokumenteras. Nämnden har återkommande uttalat att de skäl som åklagaren lägger till grund för sin bedömning att underrättelse till en enskild ska skjutas upp ska framgå av handlingarna.¹⁸ Vidare ska det framgå om beslutet grundas på vad Polismyndigheten anfört eller på omständigheter som åklagaren själv har kännedom om.¹⁹ Nämnden har också uttalat att åklagaren rimligen, för att kunna avgöra om förhållandena har ändrats efter den första prövningen, måste inhämta nya uppgifter på något sätt och att det nya underlaget ska dokumenteras, oavsett om uppgifterna inhämtas från

---

¹⁸ Nämndens uttalande den 17 november 2021 med dnr 152-2019 och den 25 januari 2024 med dnr 148-2022.

¹⁹ Nämndens uttalande den 9 juni 2011 med dnr 56-2011 och den 21 februari 2012 med dnr 132-2011.

Polismyndigheten eller om de grundas på åklagarens egna utredningsåtgärder.²⁰

Nämnden kan konstatera att dokumentationen av åklagarens bedömningar vid de löpande prövningarna har varit otillräcklig i det första och tredje ärendet, eftersom åklagarens egen kunskap om de enskilda och förhållanden av betydelse för sekretessbedömningen inte framgår av handlingarna i respektive ärende. Den bristande dokumentationen är inte tillfredställande ur ett rätts-säkerhets- och granskningsperspektiv. I det andra ärendet har åklagaren däremot inför varje prövning skrivit – låt vara mycket kortfattade – tjänsteanteckningar för att dokumentera den egna kunskapen om de enskilda. Mot bakgrund av vad som i övrigt framkommit om de enskilda i ärendet bedömer nämnden att hanteringen uppfyller de minimikrav som kan ställas på dokumentationen vid de löpande prövningarna.

4. Avslutande synpunkter

Nämndens granskning visar att det överlag varit god ordning i den granskade tvångsmedelshanteringen. Det har dock förekommit vissa brister, bl.a. i fråga om dokumentation vid de löpande underrättelseprövningarna. Dokumentationsbristerna föranleder nämnden att framhålla följande.

En underrättelse om hemlig tvångsmedelsanvändning ger den enskilde möjlighet att bedöma det integritetsintrång som skett och bevaka sin rätt. I de fall där underrättelse underlåtits kan nämndens sägas förvalta den enskildes rätt till insyn och möjlighet att bedöma om åtgärden genomförts på ett rättsenligt sätt.²¹ Reglerna om underrättelseskyldigheten i rättegångsbalken och annan relevant lagstiftning utgör därför en viktig rättssäkerhetsgaranti.

Redan vid underrättelseskyldighetens införande år 2008 poängterades att förundersökningsledarens återkommande prövningar av om det fortfarande föreligger sekretess som hindrar en underrättelse ska dokumenteras.²² Samma sak har framgått av Riksåklagarens riktlinjer.²³ Trots det tydliga rättsläget på området har nämnden allt sedan den inrättades vid upprepade tillfällen haft anledning att framhäva betydelsen av sådan dokumentation och kritisera bristen

---

²⁰ Nämndens uttalande den 17 november 2021 med dnr 155-2017.

²¹ Se bl.a. nämndens uttalande den 9 juni 2011 med dnr 56-2011.

²² Prop. 2006/07:133 s. 86.

²³ RÅR 2007:3, som gällande dokumentationsskyldigheten är likalydande med RÅR 2012:1, trädde i kraft den 1 januari 2008.

på sådan.²⁴ Att dokumentationsbrister trots nämndens återkommande påpekanden alltså förekommer är förvånande. Mot bakgrund av detta och i ljuset av det lagstadgade dokumentationskrav som numera gäller förutsätter nämnden att Åklagarmyndigheten ser till att fungerande rutiner för dokumentation av åklagares underrättelseprövningar implementeras på åklagarkammarna.

5. Beslut

Med detta uttalande avslutas ärendet.

På Säkerhets- och integritetsskyddsnämndens vägnar

Gunnel Lindberg

I avgörandet har deltagit: Gunnel Lindberg (ordförande), Barbro Thorblad, Anti Avsan, Charlotta Bjälkebring Carlsson, Matheus Enholm, Christina Linderholm och Olle Sandahl (enhälligt).

Föredragande: Lovisa Widerström

Expedition till:

Åklagarkammaren i Halmstad

Åklagarmyndigheten, tillsynsavdelningen

---

²⁴ Nämndens uttalande den 8 juni 2010 med dnr 883-2010, den 6 april 2011 med dnr 28-2011, den 9 juni 2011 med dnr 56-2011, den 22 november 2011 med dnr 112-2011, den 21 februari 2012 med dnr 132-2011, den 28 mars 2012 med dnr 117-2011, den 26 april 2012 med dnr 888-2010 och 27-2011, den 22 maj 2013 med dnr 5-2012 m.fl., den 6 november 2014 med dnr 287-2014, den 25 januari 2017 med dnr 112-2016, den 13 september 2017 med dnr 67-2017, den 3 maj 2018 med dnr 99-2017, den 14 juni 2018 med dnr 155-2017, den 24 mars 2021 med dnr 57-2020, den 17 november 2021 med dnr 152-2019 och den 24 januari 2024 med dnr 148-2022.